

Chopin i Valldemossa.

Han spelar in i tystnads mur och ådrig sten,
en romantisk ton, rullande
över den gröna dalens öra.

Vi lyssnar.

Det är varken tidigt eller sent.
Vi har just kommit
för att gå vidare mot nya höjder.

När motorns brummande inre - stiger,
omfamnar Medelhavets blå mantel
våra känsligt betraktande ögon.

Vågor sköljer över stränder.

Spårvagnshjulen i Soller
gnisslar genom långsamma, historiska ögonblick.

Efter kroppslig mättnad är tunneln nära.
Den hukar sig över oss
och vi drar fram allt fortare
under det pulserande tunnelliuset.

Bilar, som vågor i ett hav,
som trefiligt lullar genom landskapet.

Snart möter oss Palma de Mallorcas lätthet
där solens tyngd befriar.

Trafikljusen andas långsamt med gula blinkningar.

Vi tvingas leta vidare med välpackade väskor.
Tennisbollar - heta klot, vilande i invanda rör.

Snart har regnet och den blöttunga filten
övergivit sina stränder.

Ändå är rummen där de vilar tomma, oroligt slutna
Våra planerade ytor - dock
plötsligt upptagna.

Till slut står vårt hopp
till den engelska damen
under vakande strålkastare i Magaluf.

Plötsligt har vi fått tid och yta.

Våra oroliga "får och getter"
kan släppas ut på bete.
Det är friskt och fuktigt över metalliska linjer,
vilka bär fotsulorna intimt nära,
då forehandsvingen svalkar i snabba rörelser.

Vi lägger ut en ren rak backhand,
som om vi trodde att gula bollar kunde styras;
just när åskans blixtnär visar sin kraft
med heta, svårhanterliga, klot.

Snart är dagen över och ljuset bleknar hastigt,
som minnet av ett förlorat tennisrack.

Matchen är ändå över.
Flygeltonerna från Valldemossa lyfter mot nya höjder.

Hans-Evert Renérius